

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseinho, Ph.D., ve věci

žalobce: **TAROS NOVA s.r.o.**, IČO 25866125
sídlem Bezručova 663, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm
zastoupený advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020, č. j. 5772/20/5100-41454-712447,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj

(dále jen „správce daně“), kterým správce daně zastavil řízení o posečkání daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) doměřené žalobci podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“); podle § 147 a § 143 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle Zprávy o daňové kontrole ze dne 8. 9. 2017, v souhrnné výši 365 232 Kč, současně s povinností uhradit penále ve výši 73 045 Kč, dodatečnými platebními výměry žalovaného ze dne 13. 9. 2017,

- č. j. 1751298/17/3307-50523-806767 za zdaňovací období červenec 2013,
- č. j. 1751394/17/3307-50523-806767 za zdaňovací období srpen 2013,
- č. j. 1751491/17/3307-50523-806767 za zdaňovací období září 2013,
- č. j. 1751657/17/3307-50523-806767 za zdaňovací období říjen 2013,
- č. j. 1751739/17/3307-50523-806767 za zdaňovací období listopad 2013, a
- č. j. 1751790/17/3307-50523-806767 za zdaňovací období prosinec 2013.

2. Žalobce v návaznosti na citované dodatečné platební výměry podal žádost o povolení platby doměřené DPH ve splátkách (posečkání daně). Řízení o této žádosti správce daně rozhodnutím ze dne 14. 6. 2019, č. j. 1341227/19/3307-50523-712564, zastavil proto, že se řízení stalo zjevně bezpředmětným. Správce daně totiž na úhradu dlužné DPH použil dne 22. 5. 2019 přeplatek na dani z příjmů právnických osob (dále jen „DPPO“) a dne 13. 6. 2019 nadměrný odpočet na DPH, vyměřený žalobci za zdaňovací období duben 2017. Ke dni 13. 6. 2019 tak správce daně již neevidoval u žalobce nedoplatek na dani a řízení o žádosti o posečkání s placením dlužné DPH tak shledal bezpředmětným.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce v úvodu popisuje průběh řízení a skutečnosti, na základě kterých došlo k úhradě celého daňového nedoplatku, o jehož posečkání ve formě splátek žádal, a dále namítá, že správce daně rozhodnutím o zastavení řízení zcela negoval institut posečkání a věc nesprávně právně posoudil, kdy ač žalobce podmínky pro posečkání daně splnil, správce daně mu svým postupem odňal možnost posečkání daně vůbec projednat. Žalobce v rámci naplnění zásady spolupráce a vstřícnosti na základě vlastního dobrovolného jednání hradil pravidelné měsíční splátky na nepravomocně stanovenou daňovou povinnost, i když k tomu nebyl povinen, a ač měl nárok na vrácení vratitelného přeplatku na DPPO z dřívějšího zdaňovacího období, o jeho vrácení nepožádal.
5. Žalobce nesouhlasí s tím, že v případě, kdy daňovému subjektu vznikne nadměrný odpočet, správce daně tento nadměrný odpočet převede pro účely úhrady posečkané daně. Takový postup popírá smysl posečkání daně, když nadměrný odpočet vzniká ekonomickou činností žalobce, přičemž jeho nevyplacením došlo k významnému zásahu do jeho provozní činnosti. Žalobce je přesvědčen, že nadměrný odpočet se diametrálně liší od vratitelného přeplatku, o jehož vrácení si nepožádal.
6. Žalobce cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 15/2013-34 ze dne 3. 7. 2013 a k tomuto uvádí, že rozhodným závěrem je, že lze zastavit řízení o žádosti o

posečkání toliko v případě, kdy daňový subjekt měl finanční prostředky k úhradě daně a daň také uhradil, tj. uhradil svou vlastní úhradou, tedy dle žalobce v daném případě nebylo důvodu řízení zastavit pro bezpředmětnost, navíc v době podání žádosti ještě daňový nedoplatek doplacen nebyl.

7. Žalobce konečně uvádí, že i z dokládaných měsíčních kontrolních hlášení na dani z přidané hodnoty mohl sám správce daně seznat, že žalobce je fungující společností, vykonávající dlouhodobě ekonomickou činnost, která může vygenerovat v daňové oblasti jak daňovou povinnost, tak i nadměrný odpočet, což je průvodní jev ekonomické činnosti, se kterými žalobce počítá, avšak citelný zásah ve formě nevyplacení nadměrného odpočtu ohrozí cash flow žalobce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v první řadě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími.
9. Žalovaný opakuje, že ke dni vydání rozhodnutí správce daně, tj. ke dni 14. 6. 2019, správce daně na osobním daňovém účtu DPH žalobce nevidoval žádný daňový nedoplatek na DPH, o jehož posečkání žalobce žádal, a proto nebylo možné žádost o posečkání projednat a řízení o ní bylo na místě zastavit podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, přičemž skutečnosti žalobcem uváděné v odvolání a nyní i v žalobě, tj. že dobrovolně hradil splátky na nepravomocně stanovenou daňovou povinnost, nepožádal o vrácení přeplatku na dani z příjmu právnických osob, a že v době podání žádosti ještě daňový nedoplatek doplacen nebyl, na tomto faktu nemohou nic změnit. Stěžejní v této věci totiž je, že správce daně vycházel ze stavu osobním daňovém účtu DPH v okamžiku vydání rozhodnutí, přičemž osobní daňový účet nevykazoval nedoplatek, neboť tento byl již zcela uhrazen, a proto pozbylo významu vést řízení o žádosti o posečkání daně.
10. K námitce, že řízení o žádosti o posečkání lze pro bezpředmětnost zastavit pouze v případě, že je daň uhrazena pouze „vlastní úhradou“ žalovaný uvádí, že z citovaného rozsudku v žádném případě nevyplývá, že by se muselo jednat pouze a jedině o přímou „vlastní úhradu“, jak se žalobce mylně domnívá. Naopak z ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu plyne, že úhradu daně lze provést i přeplatkem na jiné dani, což se v daném případě také uskutečnilo převedením přeplatku, vzniklého na DPPO. Stejný postup pak může být uplatněn u nadměrného odpočtu na DPH. Správce daně může nadměrný odpočet dle § 105 zákona o DPH vracet až poté, co budou uhrazeny veškeré splatné nedoplatky ať už na osobním daňovém účtu, na kterém byl předepsán nadměrný odpočet, anebo na osobních daňových účtech na jiných daních.
11. V případě rozhodování o odvolání ve věci zastavení řízení posuzuje odvolací orgán, zda byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení. Odvolací orgán nemůže v odvolacím řízení ve věci zastavení řízení meritorně posuzovat a hodnotit naplnění jiných podmínek, než právě podmínek pro zastavení řízení vymezených v ustanovení § 106 daňového řádu. Z uvedeného důvodu byla veškerá tvrzení žalobce týkající se jeho platební morálky a ekonomické situace a dále naplnění podmínky inkasovatelnosti úhrady daně irelevantní.

IV. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud, za splnění podmínek pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
13. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce s oprávněností postupu žalovaného při zastavení řízení o žádosti žalobce o posečkání s placením doměřené DPH.
14. Krajský soud předně uvádí, že z obsahu žaloby i z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobní námitky jsou do značné míry obsahově i formulačně totožné s námitkami, které žalobce předestřel již v odvolacím řízení. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná rovněž na www.nssoud.cz) přitom platí: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“*
15. Krajský soud proto uvádí, že s námitkou použití přeplatku na úhradu dlužné daně žalobce se žalovaný vypořádal v bodech [15] až [30] napadeného rozhodnutí. Krajský soud se se závěry žalovaného ztotožňuje. Z § 154 odst. 2 daňového řádu totiž plyne, že správce daně použije přeplatek, kterým se rozumí částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu, primárně na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, případně na úhradu nedoplatku u jiného správce daně. Jak k tomu uvádí komentářové literatura, *„v tomto ustanovení je správci daně uložena povinnost, aby případný přeplatek převedl na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu či nedoplatku jiného správce daně. Jde tedy o obligatorní postup, který správce daně musí vykonat bezodkladně poté, co nastanou popsané skutečnosti. Není zde prostor pro správní uvážení či dokonce libovůli, zda a kam bude přeplatek převáděn. (...) Správce daně provede obligatorní test započitatelnosti přeplatků na případné nedoplatky, tzv. „test vratitelnosti“, na jehož základě dojde buďto ke konzumaci přeplatku jednotlivými nedoplatky (tj. situace, kdy je přeplatek nižší nežli nedoplatky evidované či přihlášené u daného správce daně), nebo ke vzniku vratitelného přeplatku.“* (srov. Baxa, J. a kol. *Daňový řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer 2011, § 154). Jinými slovy, až v případě neexistence nedoplatku se přeplatek stává přeplatkem vratitelným ve smyslu § 155 daňového řádu. Stejný postup se použije pro nadměrný odpočet na DPH podle § 105 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014 č. j. 5 Ans 11/2013-33). Nelze proto v žádném případě správci daně vyčítat, pokud použil přeplatek na jednom daňovém účtu žalobce, resp. nadměrný odpočet na DPH, na úhradu nedoplatku na daňovém účtu jiném, neboť takový postup je zákonnou povinností správce daně, a teprve pokud tak nemůže postupovat, stává se přeplatek vratitelným.
16. S námitkou, že k zastavení řízení o posečkání daně může dojít pouze tehdy, pokud daňový subjekt provede „vlastní úhradu“ daně, se žalovaný vypořádal v bodech [31] až [32] napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje. Dle krajského soudu z § 163 odst. 3 písm. d) daňového řádu plyne, že pojmem úhrada daně se rozumí taktéž převedením přeplatku na jiné dani. Nadto, jak již uvedl krajský soud, má správce daně,

v situaci, kdy existuje přeplatek na dani na jednom účtu daňového subjektu a nedoplatek na jiném, povinnost převést přeplatek na úhradu daňového nedoplatku.

17. Konečně k námitce, že žalobce je dobře fungující společností, vykonávající dlouhodobě ekonomickou činnost, se žalovaný vypořádal v bodech [33] až [34] napadeného rozhodnutí. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že taková argumentace není rozhodná pro přezkum zákonnosti zastavení řízení o žádosti o posečkání daně. Krajský soud shledal, že v nyní projednávané věci byly dány podmínky pro zastavení řízení, neboť převedením přeplatku na DPPO a nadměrného odpočtu na DPH za zdaňovací období duben 2017 došlo k plné úhradě daňového nedoplatku žalobce. Z toho důvodu již bylo bezpředmětné vést řízení o posečkání této daně. Zároveň argumentace žalobce, že počítal s nadměrným odpočtem na DPH v rámci svého cash flow, je nesprávná. Žalobce totiž zjevně musel počítat s tím, že předtím, než žalovaný vyplatí žalobci případný vratitelný přeplatek, kterým by se nadměrný odpočet na DPH stal, musí se z tohoto nadměrného odpočtu uhradit daňové nedoplatky žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
19. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. května 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu